

„יחי אנתנו“

„אמת“, אומר „טיימס“, „גמלי חיפה ואשדוד הינם חדישים ומצויים יפה יותר מגמלי יפו, אך גמלי יפו עתיק יותר מההיסטוריה הכתובה של המין האנושי, ועצוב לראותו מת מוח פתאומי“.

● **„מה ייעשה בגמלי יפו“?** שואל „הארץ“ ומדגיש כי סגירתם של גמלי יפו ותל-אביב מחייבת את העיריה לגשת מיד לתכנון ניצולם של גמלים אלה ושטחיהם הנספחים, שכן בעיר שבה אין גן אחד ראוי לשמו, אסור לוותר על שעל קרקע העשוי לשמש את הציבור בכללו. „יש לשמור על אופיו של גמלי יפו כגמל דייג“, כותב „הארץ“, לשלב בו מסעדות למאכלי ים ולאחריו עם גן-הפיסגה וקרית האמנים השוכנת ביפו העתיקה“.

והעתון מוסיף ואומר: „ברור דבר אחד, מה אין לעשות בגמלי יפו ותל-אביב: אין להקים עליהם כל מיבנה מסחרי שיבטל את אופיים של הגמלים ושטחיהם כמקום בידור, נופש וספורט. לתושבי תל-אביב יש נסיון מר בענין שימוש בקרקע ציבורית לצורך בנייה מסחרית החל במלון הילטון — התושבים רשאים לצפות כי השלטונות יתנו את הדעת לרווחתם וכי הגמלים שנסגרו ישמשו לא מטרה מסחרית אלא את טובת הציבור כולו“.

● **תערוכת „שערי ספרים עבריים“** נפתחה במוזיאון לאתנוגרפיה ופולקלור בתל-אביב בשיתוף עם המוזיאון לאמנות הדפוס בצפת. בתערוכה מוצגים כ-80 שערי ספרים עבריים למן המאה ה-15 ועד המאה ה-19 והיא משקפת את התפתחות אמנות ה„שער“ בספר היהודי במשך כ-400 שנה.

● **התנגדות ל„בית ספר לעתונאות“** הביעה אגודת העתונאים בתל-אביב. במסיבת עתונאים טענו ראשי

● **„עכשיו, שחלפה הסערה, ויכולים אנו לחזור לעניני יום יום“** — כותב בועז עברון, עורך המדור הספרותי של „ידיעות אחרונות“ במאמרו „יחי אנתנו“, „כדאי לעמוד על צד זכות אחד במסעי בחירות אצלנו, מהראשונים ועד האחרונים. צד בו אנו יכולים להתגדר גם כנגד ארצות הדמוקרטיות הקלסיות. בהרבה ענינים אנו אמנם מפגרים אחריהן, אך בדבר אחד אנו טובים ממרביתן. כל משך מערכת הבחירות לא עלה בדעתו של איש לעסוק בחייו הפרטיים של מישהו מן המועמדים על מגת לגנח אותו בהם, ופרט למאמר אומלל אחד של שמעון פרס על בן גוריון, בו שיבח את מידותיו התרומיות האישיות, לרבות את העובדה שנייר פחם בפנקסו לעולם אינו מתקמט לא ניסה איש לפאר מועמד בשל סגולות לא פוליטיות שבו. איש לא נחשב ראוי יותר לשררה משום שהוא בעל נאמן, חובב ילדים, כלבים, חתולים ופרחים. איש לא נטפל למישהו משום שיצא לו שם של זולל וסווא, פרוץ ומופקר אף על פי שיש ברשימות השונות מועמדים אחרים שבהחלט אפשר היה לנגחם בכך. כל עוד אין הפקרותו של המועמד פוגעת באינטרסים ובממון של הציבור, אין איש מפשפש במעשיו. אצלנו עומדת למיבחן ציבורי רק פעולותיו והכרזותיו של המועמד בתחום הציבורי“.

● **על סגירת גמלי יפו** מספר „טיימס“ הלונדוני לקוראיו בצער ובעצב: „כמה מגדולי הגמלים בעבר, כדוגמת אוסטיה (גמלה העתיק של רומא העיר — י. ר.) ואפסוס נכנעו כאשר נסוג הים מפניהם, וכאשר מרכזי הסחר הועתקו למקומות חדשים, אך גמלים מועטים בלבד עמדו בפני גורל דומה לזה שבפניו עומד עתה גמלי יפו הנסגר על ידי הוראה „ממשלתית“.

הבאה בפסטיבאל של "שני העולמות" של מאנוטי בספולאטו.

● **חמישה ספרים יוצאים לאור**

יום יום במדינת ישראל, שהם כ-150 ספר מדי חודש בחודשו — מוסרת התאחדות הוצאת הספרים בישראל. מחצית הספרים מקוריים ומחציתם תרגום. ספרים אלה כוללים ספרי לימוד, אך ברובם מיועדים הם לציבור הרחב.

● **"כאשר אני מאזין לשיחות**

שהסטודנטים שלנו מנהלים בינם לבין עצמם", כתב הסופר יהושע בריינסף בטורו השבועי ב"ידיעות אחרונות", ואני מנסה לתרות על קנקנם של המשוחחים, אני נחקה מעין חולשת-הדעת — בזמן האחרון יצא לי לנסוע באוטובוס וברכבת בין חיפה לירושלים וכאלו שלא במקרה ישבתי כל הזמן בין חברות של סטודנטים — קודם כל העברית. שפת רחוב המונית — ללא כל עידון לשוני ללא כל סימן וזכר שהמשוחחים קוראים בספר — הבלויים, ה"חתיכות", הסרט שראו או לא ראו".

"אני סטודנט יהודי יליד ארה"ב הלומד מדעי המדינה ועברית בברוקלין קולג", הגיב על טור זה אליעזר פרימן מגני יורק במכתב שפורסם בעתון, הגני מעורה מאד בין הסטודנטים הרבים של מוסד זה ומכיר סטודנטים רבים ממכללות אחרות המשתלמים בבלשנות ובמדעים. יכול אני להעיד על עצמי ועל מכרי שעם כל התענינותו הזכה בלימודיו נבכר תמיד, כשאנו בחברותא, לדבר על "חתיכות" ויותר מכל — לחזר אחריהן... ואין זה אלא טבעי כי בחזר הנתון ללימודים יחפש אפשרות לשוחח דווקא בלשון משוחררת ממליצות המורה והספרים".

מר פרימן, ששוחח עם מחבר הטור הזה, טוען שמערכת "ידיעות אחרונות" השמיטה קטע מאלף ממכתבו בו הביע את השתוממותו שהסופר הלך בדרך הסטודנטים שעליהם הוא מקסרג, בכותבו: — בזמן האחרון יצא לי (!) לנסוע באוטובוס וכ'...

ינץ רמגל

האגודה ה"ה אריה זיו, מאיר בן גור ומשה רוז, כי אין לבוגרי בית הספר סיכוי מינימלי להיקלט בעתונות הטובה.

מר בן גור הטעים כי האגודה פעלה שנים רבות להקמת בית ספר אוניברסיטאי לעתונאים שיפתח בעוד ימים אחדים באוניברסיטת תל-אביב. מוסד זה יתן לבוגריו לאחר ארבע שנות לימוד, השכלה כללית ועתונאית רחבה. לעומת זאת גרסו הדוברים, כי "בית הספר הפרטי לעתונאות הוא מפעל המייצר עתונאים לפי שיטת הסרט הנע, ואינו יכול לתת לתלמידיו הכשרה מתאימה. אי לכך, מסתובבים בוגריו במערכות העתונים ומוכנים להתקבל לעבודה בכל תנאי שכר ואף ללא שכר".

● **"לא ראיתי סופרים בביתי**

עשרים שנה — אמר הסופר י. ד. ברקוביץ שזה עתה הגיע לגבורות למשלחת סופרים שבאה אליו לברכו לחג יובלו. כ"ששואלים אותי — מי בא אליך? — אני עונה — ביאליק, פיכמן, שמעוני. לפעמים, כ"שמישהו מרגיז אותי, אני מדבר עם עצמי". על יחסו של חותנו הגדול — שלום עליכם, לשפה העברית אמר הסופר: "שלום עליכם אהבת את העברית יותר מן האידיש ופעם אמר, והעליתם את עצמותי מזה, בכך רצה לבקש כי יצירותיו תתורגמנה לעברית". ועל תרגומו העבריים מיצירות שלום עליכם אמר י. ד. ברקוביץ: "אני לא תירגמתי, כי אי אפשר לתרגם את שלום עליכם... אני כתבתי את שלום עליכם... שלום עליכם אמר לי כי אני רשאי לעשות כטוב בעיניי, שכן גם הוא היה עושה מה שאני עושה — אילו כתב בעברית".

● **"רחוק מן הים — רחוק מן**

הקייץ" — מחזהו של הסופר והמחזאי ישראלי א. ל. רז, שהועלה במסגרת האוניברסיטה שליד "התיאטרון האומות", נבחר ע"י מנהל התיאטרון להופעה במסגרת התיאטרון הנסיוני של ה"ביאנאלה" של פאריס. אלירז לא ייצג רשמית את ישראל, אך שם המדינה הופיע בתכנית. המחזה יוצג בקרוב בארצות שונות ויעלה בשנה